

SCRISOARE PASTORALĂ LA SF. PAȘTI 2010

+ NATHANIEL

Din milostivirea lui Dumnezeu, Arhiepiscop al Detroitului și al Episcopiei Ortodoxe Române din America

Iubitului nostru cler, cinului monahal și dreptcredincioșilor creștini ai
Episcopiei noastre de Dumnezeu-păzite,
Har, Milă și Pace de la Hristos Domnul Cel Înviat, iar de la noi
părintească dragoste și arhieresti binecuvântări.

*“Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată, Eu voi deschide mormintele
voastre și vă voi scoate pe voi, poporul meu, din mormintele voastre... Și
voi pune în voi duhul meu și veți învia ...și veți ști că eu, Domnul, am zis
acestea și am făcut.” (Iezechiel 37: 12, 14)*

Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

Iubiți credincioși,

Ce zi mărită este aceasta! Mila lui Dumnezeu este mare și dragostea Sa este veșnică! El a căutat la poporul său și a zâmbit asupra noastră și a pus Duhul Său întru noi pentru ca să sărbătorim această zi a strălucirii care depășește lumina corpurilor cerești. Astăzi nu mai este întuneric, iar moartea a fost zdrobită și anihilată, pentru că Dumnezeu a deschis mormintele noastre și ne-a ridicat la viață veșnică! Pentru că dragostea sa este veșnică!

În cartea Facerii, citim: *“A spus Dumnezeu: “ Să facem om după chipul și după asemănarea noastră, ...”. Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie.”* (Facere 1: 26, 27) Acest om, creat după chipul Ziditorului său, a ales să creadă despre sine ca fiind de sine stătător (el și soția sa); și punându-se astfel în locul Creatorului lor, s-au descoperit, de fapt, dependenți și muritori.

Îndepărtându-se de Dumnezeu care este izvorul vieții, omul și soția lui au descoperit că rezultatul îndepărtării de izvorul vieții e moartea. Auzind din gura lui Dumnezeu aceste cuvinte: *“Pământ ești și în pământ te vei întoarce”*, omul a muncit din greu în zilele sale pe pământ căutând împăcarea cu Creatorul său, Dumnezeu (Facere 3:19). Dumnezeu, nu l-a lăsat pe om singur în această strădanie, ci, a aplecat cerurile pentru a veni și a purta această povară pentru copiii săi.

Mântuitorul Hristos, Veșnicul Cuvânt al lui Dumnezeu, a venit să restaureze chipul lui Dumnezeu în întreaga umanitate și să ridice omenirea din praful în care era, să distrugă, să smulgă din rădăcinile ei “boldul” morții și să dăruiască umanității o nouă existență veșnică în prezența celui “prin care toate s-au făcut.” Învierea din morți a Domnului, Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos este adevăratul triumf al vieții asupra morții. Iisus, Unul-Născut Fiu al Tatălui ceresc, născut din Fecioara Maria, a luat natura noastră omenească, pentru

ca “să refacă în noi chipul stricat de păcat”, cu alte cuvinte, păcatul căderii primului om. “Și găsinđ oaia cea pierdută în munți, el (Hristos) a luat-o pe umerii săi și a adus-o la Tatăl său.”

Dumnezeu, prin proorocul Iezechiel spune: “*Eu voi deschide mormintele voastre și vă voi scoate pe voi, poporul meu, din mormintele voastre.*” Sf. Constantin cel Mare, primul împărat creștin, la începutul secolului al 4-lea, a reflectat la această profeție atunci când a vorbit despre “restaurarea trupurilor de mult dispărute.” El a spus: “*Lumina aceasta care e mai strălucitoare decât ziua și soarele, prima făgăduință a învierii și restaurarea trupurilor de mult dispărute, dovadă dumnezeiască a promisiunii, drumul ce duce la viața veșnică... a sosit... și prezicerile profeților s-au împlinit.*”

Sf Ambrozie al Milanului, în același secol, reflectând la moartea fratelui său, spune: “*Ce durere există care să nu poată fi consolată de harul Învierii? Ce suferință nu este exclusă de credința că nimic nu piere în moarte?... Și, atunci, dacă moartea ne eliberează de suferințele lumii acesteia, cu siguranță nu este rea, întrucât ne restaurează libertatea și exclude suferința... Pentru că noi acum cunoaștem doar parțial și înțelegem parțial, dar atunci va fi posibil ca ceea ce este perfect să fie înțeles, când nu umbra, ci realitatea Maiestății Divine și veșnicia vor începe să strălucească pentru a fi privită de către noi cu fața fără văl.*”

Maiestatea Divină este, desigur, Sfânta Treime după chipul căreia am fost zidiți și la care noi ar trebui să ne întoarcem în prezența lui Dumnezeu în realitatea “feței sale fără văl”; și noi, “vom trăi din nou, așa zice Domnul.” Prin mila sa fără hotar, această prietenie cu Dumnezeu este o relație veșnică în iubire. Aceasta este relația pe care primul om și soția sa au respins-o. Aceasta nu este simplu o relație restaurată, ci o nouă relație bazată pe ascultarea lui Hristos față de Tatăl.

Sf. Chiril al Alexandriei în Cateheza a 4-a (Asupra celor 10 puncte de Doctrină), Despre Învierea Domnului, spune: “*Oare nu a ieșit Iona din pântecul chitului în ziua a treia și oare nu a înviat Hristos din pământ în ziua a treia? Dacă un om mort a fost înviat prin atingerea oaselor lui Elisei, atunci nu este cu mult mai ușor pentru Creatorul omenirii să fie ridicat prin puterea Tatălui?*”

Realitatea învierii lui Iisus Hristos este deci mărturisită în referință cu experiențele din Vechiul Testament ale Profetului Iona și a învierii unui om mort prin atingerea de oasele profetului Elisei (2 Regi 13: 21). Amândouă aceste evenimente au avut loc nu prin puterea profeților, ci prin puterea lui Dumnezeu care a lucrat prin ei.

Într-un lung poem din care menționăm numai câteva versuri aici, Meletie al Sardei face o analogie prin care exprimă faptul că există un singur sacrificiu perfect adus lui Dumnezeu Tatăl: Iisus Hristos, “Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii”... “*un miel care nu-și deschide gura e prețios, dar e fără valoare acum datorită Fiului fără de păcat; templul de jos e prețios, dar e fără valoare acum datorită lui Hristos cel de sus... Ierusalimul pământesc a fost prețios, dar e fără valoare acum datorită Ierusalimului ceresc; moștenirea cea strâmtă a fost prețioasă, dar acum e fără valoare datorită bogăției largi.*”

Jertfele Vechiului Testament nu mai sunt; singura și adevărata jertfă, Mielul care a ieșit din pântecul Fecioarei, o dată pentru totdeauna și pentru toate “marginile pământului.” Cine este

mai de preț Tatălui decât Fiul prin care Duhul Adevărului a venit asupra Apostolilor în a Cincizecea zi după Înviere? Iisus a intrat în pământ, în morminte, pentru a ridica natura noastră căzută, la înălțimile cerului. Atunci când Dumnezeu a făgăduit să deschidă mormintele și să le golească, el făgăduia lui Iisus Hristos care este “întâiul fruct al celor ridicați din moarte,” a cărui groapă a fost prima care s-a deschis pentru învierea cea de obște. Uitați-vă la icoana Învierii! Vedeți Mielul lui Dumnezeu, Hristos Distrugătorul Morții pogorându-se în iad și smulgând din încleștarea iadului pe Adam și Eva și pe toți cei drepti și călcând moartea cea hapsână!

Leo cel Mare al Romei (Omilia 71: Despre Învierea Domnului, Sfânta și Marea Sâmbătă) ne amintește că noi trebuie să devenim părtași ai vieții în Învierea Domnului. *“Noi trebuie să ne străduim să fim părtași ai Învierii lui Hristos și să trecem de la moarte la viață, în timp ce suntem încă în acest trup. Noi trebuie să murim, așadar, pentru păcat și să trăim lui Dumnezeu: noi trebuie să pierim pentru nedreptate și să ne ridicăm pentru dreptate... Așa precum purtăm chipul celor de pe pământ, tot așa să purtăm chipul Celui Care este din ceruri, și să ne bucurăm mult pentru această schimbare, pentru că suntem trecuți de la degradarea pământească, la demnitatea divină prin mila Sa cea nemăsurată, a Celui ce a pogorât în locul nostru pentru a ne ridica la locul Său.”* Astfel a împlinit Hristos încercarea lui Adam de restaurare.

Fiind astfel încurajați de cuvintele profeților și fiind satisfăcuți de realitatea mormântului gol, confirmat de mărturia apostolilor și a marelui nor de sfinți de-a lungul veacurilor, noi suntem chemați de Dumnezeu să ne amintim zilnic că suntem martori individuali și colectivi ai Învierii și hărăziți să trăim o nouă viață prin botez, în moartea și învierea Domnului nostru, unși fiind de către Sfântul Duh și susținuți de măritul și prețiosul Sânge și Trup.

Sf. Leo continuă: *“Să lăsăm poporul lui Dumnezeu să recunoască că ei sunt o nouă creație în Hristos, și cu toată vigilența să înțelegem prin Cine am fost înfiați și pe Cine am înfiat. Aceste gânduri, iubiți credincioși, trebuie să fie ținute minte nu numai pentru sărbătoarea Paștilor, ci și pentru sfințirea întregii vieți ... pentru ca ridicându-ne din toate căderile, să fim vrednici să obținem incoruptibila înviere a trupului preamărit în Iisus Hristos Domnul nostru...”*

Această sărbătorire de astăzi a Învierii trebuie să fie o sărbătorire zilnică pentru cei care își pun nădejdea în Dumnezeu. Această nădejde ne dă bucurie în viețile noastre de zi cu zi. Viețile noastre zilnice ne conduc către viața veșnică. Viața veșnică ne este dăruită de către Acela care a spus: *“Iată, Eu voi deschide mormintele voastre și vă voi scoate pe voi, poporul meu, din mormintele voastre... Și voi pune în voi duhul meu și veți învia ...și veți ști că eu, Domnul, am zis acestea și am făcut.”* Amin!

Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

Primiți dragostea noastră părintească și binecuvântări arhieresti către cei de aproape și către cei de departe.

+ Nathaniel

+NATHANIEL, Arhiepiscop